

Silmatere

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 24 ● 1993

Sügis on äkki meie ellu sisse murdnud. Tema tuleku määrke võis küll näha, kuid ikkagi jõudis ta päralt kuidagi ootamatult.

Kuivanud kuuseoks krõpsatab jalge all ja kummik vajub pehmesse rohelisse samblasse nagu patja. Vaatan uuriva pilguga ringi — kus nad siis on, kus ometi? Siis ma näen neid — nad piiluvad justkui pisut vallatult kännuserva tagant. Et mul otsimine-leidmine veelgi raskemaks teha, on nad end kaitsevärvi mütsiga katnud. Aga ma nägin ikkagi ja hetk hiljem on toredad tõmmuriisikanupsud mul korvis. Vaat', seal on veel üks — üldsegi mitte peidus, vaid uhkeldavalt oma kübara kõrgele tõst-

nud. Astun ligi ja napsan ta otse jalalt. Ettevaatlikult, noaga. Aga tema — tema on läbinisti ussitanud. Kujuta ette — ise nii ennastäis olekuga, nagu oleks maailma parim.

Eks inimestega on samamoodi. Neid on väga erinevaid. Nagu seenigi. On kukeseened, pilvikud, puravikud, kaseriisikad, kärbseseeded ja veel üht-teist.

Mürgiseentega on nii, et kuigi kena väljanägemisega, süüa neid siiski ei maksa. Ja enamasti oskame end nende eest hoida. Ka läbinisti kurjade inimestega kokku puutumist on lihtsam vältida.

Aga mis siis, kui pealtpoolt paistab kaaslane sõbralik ja meeldiv olevat, ometi seestpoolt otsekui ussitanud — valetab ja ei pea sõna, solvab ja naerab su üle, sinu saladused kannab ta laiali enne, kui oled jõudnud selja pöörata?

Mis siis, kui meid ennastki mõni kurjuse-ussike närib? Ütle-

me teistele pahasti või kurvastame ema-isa või kräunutame väikevenda. Mis siis?

Minu teada pole veel rohtu seenesside vastu, küll aga nende pahade iseloomuomaduste vastu, mis inimesi vaevavad. See on Taevasse Isa armastus ja abi. Tema võib kalgi ja julma inimese sõbralikuks ja südamlikuks teha. Tema võib alati-hilinejale täpsust õpetada. Tema aitab olla abivalmis ja lahke. Tema annab üleliia jutukale vaikimise oskuse ja araverelisele julguse. See on lausa imeline, mida Tema võib teha. Jumal ütleb:

MA TEEN SIND TARGAKS
JA ÕPETAN SULLE TEED,
MIDA SUL TULEB KÄIA,
MA ANNAN SULLE NÕU
OMA SILMAGA SIND JUHTIDES.

Ps. 32,8

Me peame seda ainult ise soovima ja andma Jumalale võimaluse meid muuta.

tädi ANNE

PIIBLISALM

LAENATUD KIRVES

Prohvet Eliisa kooli õpilased istusid üksteisele veelgi lähemale, et uutele õpilastele ruumi teha. See ei aidanud, ikkagi oli liiga kitsas.

Ukse kõrval seisis punases kuues paljasjalgne Jared. Ta oli maha käinud pika maa, et pääseda prohvet Eliisa juurde, kus poisse koolitati õpetajateks.

Aga oh häda — koolimaja oli liiga väike. Kas tõesti peavad Jared ja teised uued õpilased koju tagasi pöörduma?

Kui koolipäev lõppes, pidasid poisid isekeskis aru: mida küll liiga väikese kooliga ette võtta?

Üks poistest osutas Jordani jõe.

„Lähme jõe äärde ehituspuid langetama,” ütles ta, — „ja ehitame suurema kooli.”

„See on hea mõte,” lausus keegi vanematest poistest. „Kutsume ka prohvet Eliisa kaasa.”

Kõik poisid olid kohe nõus, ainult Jared nukrutses. Tal ei olnud kirvest ega ka raha selle ostmiseks.

„Kas sa ei võiks kirvest laenata?” küsis keegi. Sedamaid ruttas Jared naabermaja poole, et küsida, kas ta ei saaks kirvest laenata.

„Saad küll kirve,” sõnas naaber, „kui hoiad

seda hoolega.”

„Muidugi. Ma luban, et hoian teie kirvest,” kinnitas Jared, „kohe väga-väga hoian.”

Järgmisel hommikul, kui päike vaevalt tõusnud oli, võtsid poisid kirved õlale ja sammusid prohvet Eliisa kannul mööda teerada Jordani jõe äärde.

Jõgi lookles orus nagu vingerdav madu. Siin-seal kaldal seisis väikesed metsatukad, kus kasvas kõrgeid puid ja madalaid puid; kõveraid puid ja üsna sirgeid puid.

Iga poiss valis endale langetamiseks paraja puu.

Jared valis sellise, mis kasvas üsna kalda ääres. Ta võttis laenatud kirvega hoogu ja löi. Ikka uuesti ja uuesti ja uuesti virutas ta kogu jõust tugeva tüve pihta. Vaigused männilaastud lausa lendasid. Aga siis, täiesti ootamatult... pääses kirve tera var-

re otsast ja lendas jõkke. Plumps! Jared vaatas sinna, kuhu tera uppus, kuid vesi oli liiga so-gane, et seda näha ja liiga sügav, et minna kirvest otsima.

„Mis ma nüüd teen? Pealegi oli see laenatud!” kurtis poiss prohvet Eliisale.

„Kuhu kirves kukkus?” küsis prohvet Eliisa. Jared näitas talle.

Prohvet Eliisa murdis kepi. Siis palus ta Jumala abi ja viskas kepi jõkke just selles kohas, kuhu kirve tera oli uppunud.

Poisid vaatasid põnevil, mis juhtub. Nad nägid kuidas kepp õõtsus veepinnal ja korraga — korraga tõusis kirve tera mudases vees ikka ülespoole ja ülespoole kuni päris pinnani välja. Seal ta siis kiikus kepi kõrval nagu mängupaadike.

„Võta see üles,” ütles prohvet Eliisa.

Vesi pritsis, kui Jared suure rõõmuga kirve järele kahlas. Poiss kinnitas tera tugevasti varrele ja lõpetas puu langetamise.

Vedades ja tagant tõugates tiriti puutüved mööda rada üles künkale. Poisid saagisid nendest uue koolitoa ehitamiseks parajaid laudu.

Nüüd ei olnud vaja muretseda: uues majas pole enam kitsas, ruumi jätkus kõigile. Keegi ei pea kurvvalt ära minema, kõik, kes tahavad, võivad jääda prohvet Eliisa kooli, et saada Jumala Sõna õpetajateks.

VANA KOOLIJUTT

Pimedus mässis oma hõlma nii metsa kui järve kui ka suvila. Sügisetuul kahistas kirevais lehtedes, aga toas kamina ees oli soe ja hubane. Tuli praksus ja leegituses suurte nottide kallal ja vanaisa jutustas lastelastele vanu koolilugusid. Oli viimaseid suvila külastusi, sest talv oli tulekul.

„Olete ju näinud, et siinseteski metsades on vanu majakohti? Eks nendeski majades elanud inimesed,“ alustas vanaisa.

Tõsi mis tõsi, metsas luusides olid lapsed näinud sammeldunud alusmüüre ja kõdunenud seinapalkide jäänuiseid. Vanaisa aga jätkas:

„Siinsetesse paikadesse tulid inimesed sada või rohkemgi aastat tagasi. Mõned tegid algust maa harimisega, mõned metsatöödega, ikka sedamööda, kuidas kellelegi maatükk juhtunud oli. Seda maad kutsuti kuninga maaks. Igaüks võis saada kas ühe või kaks või kolm osa, igas osas sada aakrit. Et asunike lapsed vajaksid ka kooliharidust, ehitati koolimaja. See püüti küll ehitada kõigile kättesaadavasse kohta, aga ikkagi jäi laste koolitee pikaks, pealegi läbi metsade.

Teid, nagu praegu, ei olnud ja koolibusse ammugi mitte. Tolle aja laste lapselapsedki on juba vanad inimesed. Nende koolilood on juba hoopis teised. Praegused lapsed ei saa vast vanadest lugudest õieti arugi, sest siis võis kooliteel palju juhtuda. Indiaanlased võisid vastu tulla, ja õnn, kui nad olid sõbralikult meeletatud.

Räägitakse, et indiaanlased, kes ei olnud kunagi näinud blonde ja punajuukselisi, jälitasid lapsi, et neid ligemalt vaadata. Too lugu lõppes hästi, lapsed ja indiaanlased said sõpradeks. Aga kooliteel võis kohata tigated põtra, naljast hunti, poegadega emakaru ja teabekeda veel. Aga see koolijutt on niisugune:

Kool asus ühel pool jõge, aga teisel pool olid kaljud — täis koopaid ja urkaid. Teisel pool jõge oli ka tihe padrik ja selle taga algas suur ja otsatu mets.

Ühel päeval nägid lapsed, kui-

das metsast tuli suur must karu, nuuskis ringi ja leidnud sobiva koopa, ronis sinna sisse ja jäi talveunne. Nüüd tuli oodata päeva, millal mesikäpp uinaku lõpetab. See tuligi. Kuid koopast väljuti juba kolmekesi. Emakarul oli sündinud kaks poega.

Õpetajal oli nüüd tegemist, et laste pilke aknast eemal hoida. Paraku olid karupere toimetamised hoopiski huvitavamad kui õppetöö.

Vahetevahel juhtus, et karuema ujus üle jõe, nuuskis kartmatult ümber koolimaja ja leidnud mõne maha pudenenud leivapala, laskis neil hea maitsta. Ringi luusimise eesõiguse jättis karuema esiotsa vaid endale ja jõmpsikad, kuidas nad ka ei oleks tahtnud emale järgneda, pidid koopaesisele jääma. Lastel oli alaline hirm, kuidas terve nahaga koju pääseda. (Poegadega emakaru võib olla küllaltki ohtlik.)

Kord jättis karuema pojad koopa ette mängima ja vadis ise metsa poole. Nagu üleannetud lapsed ikka, silkasid karupojad kohemaid jõe äärde, kui ema põosastesse kadus. Kihkukähku ujusid nad üle jõe ja asusid ema kombel koolimaja õues ringi nuuskima. Oli see vast trall. Nagu kaks pehmet karvapalli veeresid karupojad mööda õue ja aina vallatlesid.

Seda lusti tahtis näha isegi õpetaja ja nii koguneti akna juurde.

Kuid lõbul tuli ootamatu lõpp — metsast astus välja karuema ja näinud tühja koopaesist ning lapsi keelatud alal, välkus ta silmis raev. Kurjakuulutava mõminaga pahistas ta üle jõe. Ta krahmas esimesel ettejuhtunud jõmpsikal turjast, sikutas ta üle oma põlve ja hakkas hoope laduma. Kui esimene hirmsa röökimise saatel oma osa kätte sai, võttis karuema teise käsile. Ta nuhtles üleannetuid täpselt samal kombel, kui inimesedki oma sõnakuulmatuid lapsi nuhtlevad. Karuema ei „häbenenud“ seda kõike koolilaste silme all teha. Ta oli ikkagi ema ja kes veel oleks pidanud tema sõnakuulmatuid lapsi karistama?

Eht nutujoru ajades sörkisid naha peale saanud karupojad jõe äärde, ujusid üle ja pugesid kohe koopasse. Koolimaja õu jäi aga emakaru eralõbuks.

Lapsed olid hiirvaikselt vanaisa jutustust kuulanud. Kaminas olid notid ära põlenud, vaid suured sõed miilasid veel. Oli aeg magama minna.

„Vanaisa, kas sa räägid teinekordki vanu koolilugusid?“ nuiati üheskoos.

V.A. KIMBERG-KOTKAS

Maarja

Maarja astus mööda tänavat. Ta lausa tundis, kuidas teda vahiti. Talle näidati isegi näpuga ja Maarja teadis, miks.

Oo–jaa. Tema elu polnud kaugetki eeskujulik. Ta sai vägagi hästi aru, et ta eksis nii Jumala kui ka inimeste vastu. Ta sai aru, aga tal ei olnud jõudu midagi muuta.

„Patune. Patune,“ hüüti talle järele ja ometi lootis ta sisimas, et kõik võib veel ka tema elus muuttuda. Aga kuidas?

Kord kuulis ta, et Jeesus on tulemas nende linna. Jaa, ta oli sedagi kuulnud, et Jeesuse lähedus oli paljudele uue elu andnud.

„Ehk võib minugi elu muuttuda,“ mõtles Maarja. „Halvemaks see niikuinii minna ei saa.“

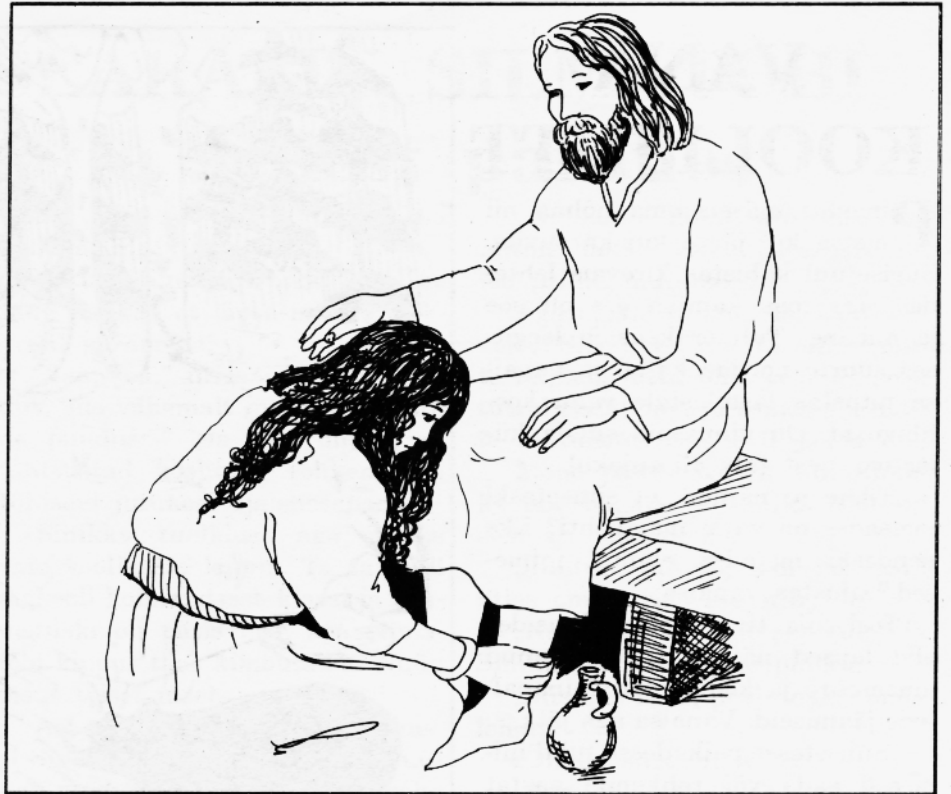
Maarja sai teada, et linna rikkaim mees Siimon oli korraldanud Jeesusele väärika vastuvõtu.

„Ka mina lähen sinna,“ otsustas ta. „Mõeldagu minust mida tahes.“

Aga mida Jeesusele kingiks viia? Maarja leidis otsitava ja peitis selle rüü taskusse. „Selle ma pühendangi Jeesusele,“ otsustas ta.

Südame põksudes astus Maarja Siimona majja. Maja suurim ruum oli külalisi täis — eranditult mehed. Söödi. Jutukõmin täitis tuba. Keegi ei pööranud Maarjale tähelepanu, ilmselt peeti teda teenijannaks. Maarja tundis Siimonat. Aga Siimona kõrval aukohal istus keegi, kes erines teistest. „See peakski olema Jeesus,“ taipas Maarja. „Nüüd ma tean, kellele oma kingitus anda.“

Maarja pugus külaliste vahelt läbi, ikka Jeesusele lähemale ja lähemale. Ja siis teda märgati, teda, Maarjat, tunti ära. Teda vaadati põlgliku pilguga. Siimongi vaatas, ja Maarja teadis,

mida temast mõeldakse. Ta oli kindel, et mehed oleksid tahtnud hüüda: „Välja siit, sina patukott. Mida sina siit otsid? Sind pole kutsutud ega kutsuta ka.“

Maarja süda vasardas, mingi tomp oleks nagu kurku tõusnud ja pisarad silmadesse. Kuid Maarja ei peatunud, sest Jeesus oli vaadanud otse ta silmadesse, sügavamalegi. Maarja nägi selles pilgus leebust ja kutsu ja ta ei peatunud poolel teel.

Pääsenud Jeesuse juurde, võttis Maarja taskust sinna peidetud asjakese. See oli valge alabasterpudeli. Maarja avas pudeli. Ruumi täitis kalli võide imeline peen aroom. Maarja põlvitas Jeesuse juurde. Ta kallast hinnalise võide Jeesuse jalgadele ja hõõrus selle laiali. Pisarad kukkusid Maarja silmadest võide sekka ja tema vallandunud pikad juuksed puudutasid Jeesuse jalgu. Osa lõhnaainest jäi ta juustelegi. Maarja nuttis. Ta tundis, et ta ellu oli just nüüd muutus tulnud. Kui see ei oleks juhtunud nüüd, ei oleks seda juhtunud kunagi. Siis kuulis ta

Jeesuse häält. Jeesus ütles Siimonale:

„Kas sa näed seda naist? Ma tulin sinu majasse, sa ei andnud vett mu jalgade tarvis, tema aga on pisaratega mu jalgu kastnud ja oma juustega kuivatanud. Sa ei andnud mulle suud; tema aga ei ole sellest ajast, kui ta sisse tuli, lakanud suudlemast minu jalgu. Sa ei ole võidnud mu pead õliga, aga tema on mu jalgu võidnud salviga. Sellepärast ütlen ma sulle, on tema rohked patud andeks antud, sest ta on palju armastanud. Aga kellele pisut andeks antakse, see armastab pisut.“ Ja ta ütles naisele: „Sinu patud on sulle andeks antud.“

Maarja tundis, kuidas Jeesus puudutas ta juukseid. Uskumatu, aga tõsi. See oli tema jaoks: „Sinu patud on andestatud.“ Nüüd võis alustada uut elu.

Maarja tõusis. Ta ei märganud üllatusest juhmistunud pilke enda ümber, ta ei märganud mõne sapist näeratust. Ta teadis, et ta seisab uue elu alguses, et muutus, mida ta sisimas oli lootnud, oli nüüd toimunud.

Keegi meie klassi poistest tõi kooli kaasa rikkis kella. Kah asi, ütlete. Aga oleksite te ise seda kella näinud... See oli kõige kummalisem rikkis kell üleüldse. Tarvitses vaid vedru üles keerata ja osutid hakkasid pöörase kiirusega ratsaringi tiirutama. Tavalise tik-tik-tik asemel kostis kõrgetooniline sirin: z-z-z-z-z-z-z-z-z-z-z-z-z-z-z.

Poisid pidid vaimustusest aru kaotama. Kell käis käest kätte ja selle omaniku tähtsus tõusis silmnähtavalt. Ikkagi — mul on, teil ei ole.

Kellaröömu ei jätkunud kauaks. Emakeele tunnis kougiti ajamasin taskunoa abil lahti ja ühes vedrukeste-rattakestega kargas kõige nelja tuule suunas ka imearmas sirin. Nagu juba arvate, vaikiv risu ei kütkestanud enam kedagi ja nii sain õnnetu ajanäitaja pikemaks enda kätte. Tunnistan, et ma ei olnud varem kella seestpoolt näinud. Rattakeste ja völlitappide peen töötlus tundus lausa muinasjutuna. Võimatu, et midagi niisugust üldse teha sai. Ja ometi oli minu peopesal nähtav tunnistus sellest, et minu meelest võimatu on võimalik.

Ei saanud minust kellasappa, peenmehaanikut ka mitte. Aga asjade, olevuste ja nähtuste sisse vaatamise kirk oli ja jäi, ajapikku suureneski. Vaatan nüüd, et elu-eluke kipub käest ära sulama, kuid ikka ei jõua ma kõike imestamist väärivat ära imestada, kõike imetlemist väärivat ära imetleda.

AGA AUGUST ON ÖÖKULLIKUU...

Kuidas käitub äkki emahooleta jäänud laps? Ta protesteerib ihust ja hingest.. Öökullilapsed teevad sedasama. Niipea, kui pimeneb, hakkab metsast kostma nende viiksumist. Mida pimedamaks läheb, seda ägedamalt nad oma meelepaha väljendavad. Kuid ema, häbitu, ei tee laste näljakisast mingit numbrit, ta lendab hoopis meie maja juurde, istub võimlemiskangi posti otsa ja huikab mõne korra vastuseks.

Suvi ja lakkamatu emahool on teinud imet — väikestest udusulis tombukestest on saanud kenad noored öökullid. Nad on varustatud kõige iseseisvaks eluks vajalikuga. Neil on hääletud lendu võimaldavad tiivad, vahedad nokad, terased kõrvad ja suurepärased öökullisilmad. Ja küünised on ka — konksjad ja teravad. Tarvitses vaid... — ja kõht oleks täis. Aga nemad on harjunud saama ja nõuavad valjuhäälselt seda, mida võiksid ka ise saavutada.

Ja siis — ühel kenal õhtul on meie aed öökulle täis. Uks kükitab vahtra otsas ja kisab mis jaksab. Teine kõssitab vana tamme võras ja toetab esimest tema nõudmistes. Kolmas on leidnud koha aida katuse harjalalal ja püüab, enda õigusi teiste omadest kõrgemale tõsta. Aga ema, ema on jäänud oma lemmik-kohale kindlaks, istub turnipuude posti otsas ja hõikab aeg-ajalt midagi vastuseks. August on öökullikuu, võta või jäta.

Selle aasta 9. veebruaril näidati TV lastesaates „Looduse lood“ minu jaoks üliharuldasi filmikaadreid sünnitavast nahkhiirest. Uskuge või ei — nahkhiireema täi-

tis oma ürgset kohust pea alaspidi koopaseinal rippudes. Uks saatejuhtidest, Georg Aher, nimetas seda jõu ja ilu numbriks.

Meie kohalikud „nahkhiiremammad“ kogunevad mai lõpus või juunis nn. poegimiskolooniasse. Suure arvu isendite koonduimine tihedaks kogumikuks võimaldab loote arenemiseks tarvilikku soojust kokku hoida. Noorte nahkhiirte areng toimub väga kiiresti — umbes kuuvanusest on nad täiskasvanud ja võimelised iseseisvaks eluks. Sel ajal laguneb ka poegimiskoloonia ja algab ettevalmistus järgnevas talvitumiseks. Tuleb koguda võimalikult suur hulk varuaineid — peaaesjalikult kehasse ladestuva rasva näol. Selleks tuleb süüa ja süüa ja süüa, samal ajal võimalikult vähe olemasoleku peale kulutada. Augustis, hiljemalt septembris, valitakse päevaseks redupai-gaks jahedad maasisesed ruumid. Päevane puhkus veedetakse juba talveune-taolises olekus — nii ei raisata öösel kogutud toitu asjatult. Oktoobriks peab nahkhiirte kehakaal saavutama aastase maksimumi. Siis on lootust uus talv üle elada, siis on lootust ellu jääda.

Minu nahkhiiresuvi sai siiski lõpuks krooni pähe, ehkki pisi-pisikesse. Räägin teilegi, kuidas see juhtus.

Ühel õhtupoolikul talitasime õues, sättisime sibulaid kuivama. Mu teinepool nihutas paigast lauavirna najal seisva eterniitplaadi. Ja seal, kahe eterniidi vahele moodustunud tühikus rippus pea alaspidi — tema ise. Paistab, et vastu hommikut alanud vihmasedu ei võimaldanud loomakesel „koju“ tagasi lennata ja nii

pidi ta otsima endale häda-varjupaiga. Ohtupoolne päike oli eterniidi soojaks kütnud ja nahkhiireke tundis end üsna ebamugavalt. Ta lausa hingeldas.

Puudutasin loomakest. Ta kirjises midagi vastuseks, kuid ta suu jäi avatuks ka siis, kui ma enam midagi ei kuulnud. Ma teadsin, tema hääletsus ei olnud minu kõrvadele kohane. Küll oli kahju, et mul sagedusemootjat kodus ei olnud, oleksin huvi pärast tema hääletsuste sageduspildi „üles võtnud“.

Siis tuli hea mõte — katsun kohe raamatu järgi loomakese liigilise kuuluvuse ära määrata. Aga võta näpust. See osutus ootamatult raskeks. Katsu teada saada, kas tal epiileem (nahariba sabalennuse serval väljaspool kannust) on või ei ole, kui tõrges tegelane ei lase sabalennust uurida ja keerab saba ühes lennusega kõhu alla. Katsu mõõta küünarluu pikkust, kui loomake surub „küünarnukid“ vastu keha. Katsu uurida kõrva ja kõrvakaane ehitust, kui su katsealune aina pead keerutab ja näksata püüab.

Paistab, et loomake tüdines mu katsetustest. Ta sirutas korraga lennuse lahti, viiksatas, löi oma tibatillukesed nõelteravad hambad mulle sõrme ja — virvendas minema. Justnimelt virvendas, sest sõna „lend“ oleks liiga palju ütelda. See meenutaks pääsukesti ja haukaid, varesid ja varblasi. Paar nädalat hiljem nägin teda jälle, täiskuu valguses virvendas ta meie tammepeu ümber ja pidas jahti. Uksi. Mu ainus selle suve nahkhiir. Ta on siiski olemas.

Onu K.E.

SINIKKA ISEÄRALIK SILMATÕBI ja kuidas ta sellest paranes

Sinikkat vaevas isemoodi silmatõbi, ehkki väljastpoolt ei paistnud mingit häda olevat — ta silmad olid sama säravad kui ta Saksa-maalt toodud lemmiknukul. Suur nukk Hannela sulges silmad siis, kui ta selili pandi. Sinikka silmad muutusid raskeks alati, kui ta koolitöö kallale asus.

Esiotsa kahtlustati väsimust. Sinikkal lubati puhata nii palju kui ta ise soovis. Sellele lisaks korraldati kõik nii, et laps saaks õppida päevavalguses. Ja kui seda ei saadud, seati lambivalgus nii, et see langes vasakult põiki. Mida ka ei tehtud, ükski võte ei aidanud.

Kord õhtul, kui Sinikka juba magas, arutasid isa ja ema asja omavahel.

„Ehk on vitamiinipuudus?” arvas ema.

„Ei saa olla,” vastas isa. „Toit on terve talv olnud mitmekesine ja puuvilju-marju on laps saanud piisavalt.”

„Ehk tuleks silmaarstil ära käia?” arutles ema.

Olekski arsti juurde mindud, aga ema juhtus asjast oma vennale, Sinikka onule rääkima.

„Kuidas, kas siis Sinikka silmad on üleväsinud?” imestas onu. „Mina pole taolist märganud. Alati, kui ta meile tuleb, loeb ta nädalalehest jutukesi ja vaatab pildisarju. Ta teeb seda kehvalt ja ei kurda põrmugi.”

„Ah või sedasi,” lausus ema mõt-

likult. „Siis tuleb rääkida Sinikka endaga, mitte arstiga.”

Jutuajamine tuli pikk ja tõsine ning paistis, et lapse silmad hakkasid paranema.

„Jaa, jaa,” ütles isa, „kui puudus, siis vähemalt mitte vitamiinide puudus...” „Ja tore on, et sa tähtsustad koolitööd rohkem kui tühiseid jutukesi ajalehesabast.”

Sinikka tublidust aga jätkus vaid kooliaasta lõpuni. Ta sai küll algkooli kolmandasse klassi ja tunnistuski oli päris hea, aga silmatõbi kippus taas kimbutama. Nüüd pisut teisel moel.

Asi tuli välja nii. Ema märkas, et Sinikka sukkades on koletu suured augud. „Oleks sa neid kohe väikestena märganud, oleks palju lihtsam parandada olnud.”

„Ma ei näinud neid,” seletas Sinikka. „Ah, küll saab neidki parandada.”

„Saab, saab,” möönis ema. „Sa oled juba suur tüdruk võid ise küll parandada. Ma näitan, kuidas see käib.”

Ema ajas nõelumiseks sobiva lõnga nõela täha ja näitas töövõtete kätte.

„No nii. Katsu nüüd ise. Mina pean poodi ruttama. Selleks ajaks, kui tagasi tulen, olgu sukad nõelutud.”

Sinikka ei vastanud, lükkas vaid lõnga lõngade vahelt läbi, just nii, nagu ema oli õpetanud.

Ema oli ära terve tunni.

„Ja kuidas siis sinul on läinud?” küsis ta naastes.

Sinikka näitas ühte sukka. Auk oli hästi nõelutud.

„Aga teine?”

„Ma ei saanud, lõng lõppes,” teatas tüdruk. „Eks sa võtnud kerast, lõnga on küllalt,” imestas ema.

„Aga mina ei näe lõnga nõela täha ajada.” „Ei näe? Tohoh. Selle nõela silma mahub hulga jämedamgi lõng. Vaat nii.” Ja ema pistis lõnga nõela silmast läbi, tõmbas ära ja pistis uuesti.

„Kas saab olla midagi lihtsamat, harjuta väheke.”

Kuid Sinikka käes asi ei edenenud. Ta hakkas isegi tihkuma.

„No kuule nüüd, ära siis kohe nutma hakka. Kui ikka ei näe, tuleb prillid muretseda.”

Aga emale tundus asi kahtlasevõitu. Siiski otsustas ta sellest mitte rohkem juttu teha ja anda aega tütrele endal oma tahtmistes ja mitte tahtmistes selgusele jõuda.

Mõne päeva pärast tuli Sinikka uue hädaga — pihiku nõõp oli eest ära pudenenud.

„Juhtub, juhtub, kah kus asi,” ütles ema. „Kus see nõõp on?”

„Näe, siin. Ja siit see tuli,” ja Sinikka näitas emale pihikut.

„Mis siis ikka, peab tagasi õmblema.”

„Õmble sina, ema.”

„Aga sa oskad ise ka,” ütles ema julgustavalt naeratades.

„Oskan jah, aga mina ei näe niiti nõela täha panna. Sinu käes käib see imekähku,” oli Sinikkal vastus valmis.

Nüüd otsustas ema ütelda, mis ta tütre nägemisest arvab.

„Tead sa, mis? Mulle tundub, et su nägemine on ülihea, kui teed seda, mis sulle meeltemööda on. Nii kui miski vastumeelne tundub, muutub nägemine nõrgaks. Või pole see nii?”

Sinikka ei vastanud, kuid paistis, et ega nutujorugi kaugel olnud.

„Ja kui tahad, võid silmaarstile minna, kuid alles sügisel. Nüüd me enam ei jõua, sest juba ülehommene sõidad ära vanaema juurde.”

Vanaema oli Sinikkat paariks suvekuuks enda juurde maale kutsunud, bussipiletki oli valmis ostetud. Olid isegi otsustatud, et Sinikka sõidab päris ükski, ilma saatjata, nagu suur inimene.

„Kuula nüüd. Sa ei lahku oma kohalt, kuigi buss peatub vahepeal ka. Kui pärale jõuad, on sul vanaema vastas ja temaga koos lähete,” seletas isa tüdarta bussile pannes.

„Küll ma hakkama saan,” kinnitas Sinikka, ise maale pääsemisest õhinas. Ta ei tundnud ükski sõitmise pärast mitte mingit muret.

Kulus palju päevi ja kodu ei

teatud Sinikkast mitte kui midagi. Kuid siis tuli kiri. Ema lõikas ümbriku servast lahti, haaras tormakalt kirja ja hakkas isale ette lugema.

„Armas ema. Kuidas Sul läheb? Minul läheb väga hästi. Vanaema oli bussi vastas ja kandis mu koti pärale, kuigi ma ise oleksin jaksanud ja nii ma ütlesingi talle, aga vanaema ei lasknud mul kotti kanda.

Vanaemal on kolm tarutäit mesilasi. Esiotsa ma kartsin neid, et nõelavad. Vanaema ütles, et ei maksa karta.

Kuule, ema. Vanaema koob mulle kampsunit ja sukad koob ka kui jõuab. Ma oskan juba lõnga nõela taha ajada. Vanaema ei pea enam oma tööd minu pärast katkestama, kui ta mulle kampsunit koob. Ja ema, vanaema ütles, et pean Sinult andeks paluma ja mul ei tarvitse sügisel arsti juurde minna, nii et palun andeks. Küll Sa saad aru, mida ja tervisi isale ka soovib Sinikka.

Ja vanaema saadab ka mõlemale tervisi.”

„Näed, sa, kuidas Sinikka silmad paranesid, kui vanaema talle kampsunit kuduma hakkas.”

„Küllap ta kardab, et vanaema ei saa kampsunit valmis, kui ta alailma tüli teeb,” arvas ema. -

„Eks näis, mida teevad silmad sügisel, kui tuleb kooli minna,” kahtles isa.

„Mina arvan küll, et Sinikka on kombeid muutnud. Ega ta muidu oleks andeks palunud,” jäi ema kindlaks.

Kui Sinikka sügisel vanaema juurest naasis, oli ta otsekui ära vahetatud. Ta aitas ema majapidamistöodes ja kui sukka auguke ilmus või nõop eest pudenes, ei olnud tarvis teda käskida. Vilunud liigutusega pistis ta lõnga võu niidi nõela taha ja tegi, mis tarvis.

Vanaema kootud kampsun istus imehästi. Sukki küll vanaema valmis ei saanud, kuid jõuludeks tuli vanaemalt pakk, milles olid Sinikka jaoks pikad soojad villased sukad ja vähemalt kaks kilo mett suures purgis... Kõige kenam oli muidugi vanaema maalitud silt meepurgil. Ema luges selle kõva häälega ette:

„Usinale Sinikkale vanaema mesilastelt.”

Kõikide meelest tunnistas see, et Sinikka silmatõbi oli paranenud.

AARNE UNHOLA

Jumal

me ülistame Sind oma tubade vaikus

Väljas sajab

ja me ootame päikest

Kuid Sina õnnistad maad vihmaga

Sa paned pilved liikuma

ja saadad meile piiskade voogusid

mis kaunistavad meie aasasid

ja ehivad puid

Teid ja radu mööda koguneb vesi orgudesse

ojad paisuvad laiadeks ja

sügavaiks

Nii Sa valmistad meie jaoks leiba

Vesi voolab just sinna

kuhu Sa käsid

see voolab põllule

see tilgub puude okstelt

see imbub maasse

ja joodab juuri

Ja kõvastunud mullapangad pehmenevad

nii et vili pääseb kasvama

ja viljapead täituvad teradest

Kui Sina

Jumal

külastad meid vihmas

virgub kõik

muutub rikkaks ja külluslikuks

Aasad rõomustavad

metsad laulavad

tuulgi laulab oma laule

mäed peituvad rohelusse

ja orud lõövad haljendama

Need rõomustavad ja laulavad Sinule

ja meie laulame kaasa

Sakari istus kraavipervel ja nuttis. Põhjust selleks oli enam kui küllalt — ta oli kaotanud vanaema raha, viimase raha selleks nädalaks. Lisa oli oodata alles järgmisel nädalal ja oli alles kolmapäev. Ta pidi poest endale ja vanaemale toitu ostma, aga nüüd?

Kuidas ta võis küll raha ära kaotada. Vanaema keeras selle taskurätiku sisse nutsakuks, nii on tal kombeks. Aga taskupõhjas — jah, taskupõhjas oli päratu auk, see meenus alles nüüd, kui raha oli läinud.

Sakari oli küll kohemaid koduvärvani tagasi jooksnud, aga raha ta üles ei leidnud. Siin ta nüüd istus ja nuttis. Mida teha?

Jah, kaupmees on heasüdamlik mees, aga kas ta usub

SAKARI KATSUMUS

teda, Sakarit? Või peaks palvetama? Murega Jumala poole pöörduma? Vanaema teeb tihti nii. Aga kas Jumal kuulleb tema, Sakari, palvet?

Ta alustas arglikult, kuid julgust saanud, jutustas ta kogu oma loo Jumalale ära. Kui ta lõpetama hakkas, meenusid laste piiblikooli õpetaja sõnad: „Jumala käsi ei ole liiga lühike aitama, ega Tema kõrvad kurdid kuulama. Hoopis meie pahateod lahutavad meid Jumalast, nii et Ta ei saa meid kuulda.”

Jaa, selles võis olla põhjus küll, eks olnud temagi, Sakari, küllalt tempe teinud. Kuidas saaks nii, et Jeesus talle andestaks? Ta põlvitas sinnasamasse kraavipervele ja sosistas andekssaamisepalve. Enesetunne paranes kohe. Ta tõusis ja läks otsejoores kauplusesse. Kõhklemata jutustas ta kaupmehe-

le kogu loo. Oma imestuseks kuulis ta, et kaupmees on valmis talle toitu võla peale andma, kui ta aga pärast kooli poodi tuleks ja aitaks, kuni võlg tasa saab.

Sakari asus kerge südamega koduteele. Kas siis nii ruttu kuuldi ta palvet ja vastati ka?

Metsa vehel meenus korraga, et ta oli ennist teelt kõrvale põiganud, palukaid sööma. Ta otse tormas samale kohale ja — seal, männi juurtel lebas mingi valge müttakas. Sakari aimas, mis selle sees on — vanaema raha.

Hetke oli Sakari sõnatu. Ta tundis tugevat tänutunnet Jumala vastu, kes oli teda juhtinud.

Vanaema oli kogu lugu kuuldes õnnelik ja tänulik. Ja Sakari läks heal meelel kaupmehele appi.

Kolm õpetajat

Ilkka Kuusisto

1. Õ-pe-ta mind, lin-nu-ke-ne, pal-ves Loo-jat täna-ma.
An-nab toidu, riided, ko-du Tõe-va-i-sa kin-gi-na.

Õpeta mind, eeslikene,
rõõmsalt Jeesust teenima.
Mäletan, kui kuningana
Ta su seljas ratsutas.

Õpeta mind, tallekene,
ära tundma, kuulama,
kui mind hea Karjasena
Jeesus kutsub järgima.

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Anne Vahtramäe
Toimetus: EE2400 Tartu, Lille 18
Kontakttelefon: 7 62 82
Trükitud AS TÄHT Võrus
Tellimuse nr. 1773

